

тъ се подраздѣлялъ на десетъ дружини; а намѣсто прѣ-
порець ималъ сребърнъ орелъ, който носили на дълга вър-
лина. Добро то обрѣжане на римскій войникъ било: мѣ-
денъ или желѣзенъ шлѣмъ, съшто панцирь, дървенъ щитъ,
опънатъ на кожа и обкованъ съ желѣзо, мечъ отъ двѣ страни
остръ и двѣ къси желѣзни копия или намѣсто тѣхъ едно
дълго, добро. На война всякой войникъ си носилъ храна
за нѣколко дни, колове, вѣжа, брадви и други сѣчива, съ
които къдѣто отивали тутакси разбивали станътъ и по-
ставяли колца. Якость та и сила та, които били потрѣбни
за търпѣше на войнишки ти мѣчнотии, Римляне ти намирали
въ чести ти тѣлесни упражненія. Въ Римъ такѣви упраж-
ненія ставали на Марсово поле; тамъ тии се бияли съ ме-
чове, хвърлели копия и стрѣли, търчали и хрипкали обрѣ-
жени или се хвърлели въ Тибръ и нѣколко пѣти го прѣ-
плуввали. Лични ти люде, сенаторити и консули ти не оста-
вали назадъ отъ момци ти и се надваряли съ тѣхъ по сила
и по бързина.

Римляне ти прияли отъ Гръци ти много усъвершен-
ствовани работи въ военно то искусство и между друго то
разни машини, които се употрѣбявали, кога се обсаждалъ
градъ. Най-обикновена стѣнобитна машина била »таранъ«;
той билъ едно било съ мѣденъ край, който приличалъ на
овня глава; ако сполучали да поднесътъ било то до град-
ска та стѣна, расклатвали го на вериги, и удрели съ него
въ стѣната; рѣдка стѣна могла да утрае срешта тия удари.

Войници ти, што се отличавали на бой, добивали на-
града вѣнци, които носили на празникъ. На войвода, што
е надвилъ на бой, кога се връщталъ въ Римъ правили му
триумфъ: той влизалъ въ градъ тъ на колесница, впрегната
съ бѣли коне: слѣдъ него водили вързани ти робе, по тѣхъ
вървѣла войска та, и всичкий градъ излизалъ да го посрѣшта.

А главно то достоинство на римска та войска се съ-
стояло въ най-строга подчиненность: редътъ и покорность